

Albert Togobickij 2011 02 13 Kaunas

Tema: Gyvenimo stichija 2

Stichijos tema tampa aktuali kiekvieną kartą, kai tu susiduri su Dvasios judėjimu. Tam, kad stichija tave apimtų, reik, kad pasikeistų tavo mąstymas. Kiekvienas iš mūsų yra sutvertas tam, kad judėtų stichijoje. **Žmogus yra sukurtas unikaliai, jis yra sukurtas judėti dviejuose pasauliuose**– fiziniame ir dvasiniame. Kaip judėti fiziniam pasaulyje mes gerai žinome, bet kaip judėti dvasiniame pasaulyje, mes nevisiškai suprantame, nes į šitą pasaulį gimstame, kaip į šito pasaulio stichiją, bet šis pasaulis paklūsta dvasiniam pasauliui.

Mes daug ką pakeistume šitame pasaulyje, bet mes neturime valdžios pakeisti šitą pasaulį, nes jis yra **keičiamas tik iš dvasinio pasaulio**. Žmogus yra dvasia, kuri turi kūną. Mums yra natūralu judėti dvasioje. Todėl, tam, kad keistum dvasinį pasaulį, tu turi būti įėjęs į dvasinį pasaulį tam, kad tave ten žinotų.

Ezekielis matė regėjimą, jis matė šventyklą, iš kurios pamatų tryško vanduo. Angelas pamatavo Ezekielui atstumą pėdomis. Ezekielis pranašiskai matė tai, kad žmogus turi plaukti sraute. Kai mes stovime ant žemės, mes kontroliuojame situaciją. Mes visuomet priartėjame prie tokio taško, kai jau viskas būna ant ribos ir tuoj prasidės tokie dalykai, apie kuriuos tu svajoji. Bet tuo momentu reikia atplėšti kojas nuo žemės, o šito taško mes neperžengiam, Dangus nenusileidžia ir ateina nusivylimas. Kas vyksta? Mes neperžengiam atspirties taško. Žmogus, kuris tiki, kad jis yra kūnas, turintis dvasią, toksai žmogus pereis į Dangų tik po to, kai išsilaisvins nuo kūno. Reiškia, kad tai įvyks po to, kai jis numirs. **Mes tikime Jėzumi, kuris išėjo į Dangų. Viskas, Jo nėra žemėje.** Mes tikime į Dievą, remdamiesi Evangelija, bet nesiremiame tikėjimu, pastatytu ant savo asmeninės patirties pagrindo. Mūsų maldos, yra, tarsi parašyti Jam laišku, mes rašom laiškus, mestelnam Jam juos į Dangų ir tikime, kad Jis perskaitys ir mums atsakys. **Mes tikime į Dievą, kuris išėjo ir yra toli.**

Jono 14:16 Ir Aš išmelsiu pas Tėvą ir duos jums kitą Guodėją, tegul Jis lieka su jumis per amžius, 17 Tiesos Dvasią, Kurios pasaulis negali priimti, todėl, kad Jo nemato ir Jo nežino; o jūs žinote Jį, nes Jis su Jumis būna ir jumyse bus. 18 Nepaliksiu jus našlaičiais, ateisiu pas jus. 19 Dar valandėlė, ir pasaulis jau nepamatys Manęs, o jūs pamatysite Mane, nes Aš gyvenu, ir jūs gyvensite.

Jėzus nenumirė, neišnyko. Jis išnyko, kaip fizinio pasaulio dalis. Bet Jis nenustojo būti žemėje, kaip dvasinio pasaulio dalis. Jis mums atsiuntė Šventąją Dvasią, kad mes taptume Dvasios dalimi.

1 Korint. 6:17 O susijungiantis su Viešpačiu yra viena dvasia su Viešpačiu.

Mes esame pašaukti į dvasios stichiją! Mes nesame atskira dvasios dalimi, kuri yra šalia Jėzaus.

Ne, tai yra viena – VIENA! Mes tie, kurie įeiname į Dangų!

Kai mes tikime į tokį Jėzų, kuris vaikščiojo po žemę, tai mes save pasmerkiame vaikščioti su Dievu žemėje. Kai mes tikime į Jėzų, kuris yra Dvasia, įeinantis į Dangų, tada mes įeinam į Dangų su Juo.

Jono 1:51 Ir sako jam: iš tiesų iš tiesų, sakau jums: nuo šiol matysite Dangų atvertą ir Dievo Angelus, kylančius ir besileidžiančius pas Žmogaus Sūnų.

Viskas, ką Jėzus darė, tai yra Dangaus Karalystės atkūrimas žemėje. Jėzus visą laiką tvirtino, kad darė tai, ką matė Tėvą darantį. Kada Jėzus tai matė? Iki atėjimo į žemę? Ne, jis buvo įėjęs į Dangų,

gyvendamas žemėje. Jėzus valdė stichijas, vadovavo dvasinėms būtybėms ir t.t.t. Jis darė viską, ką matė Danguje.

Tegul ateina Tavo Karalystė, tegul būna Tavo valia, taip žemėje, kaip ir Danguje. Iš kur Jėzus žinojo Tėvo valią? **O Jis buvo Danguje, matė Tėvo valią, ir ją vykdė žemėje.**

Mato 17:1- Po šešių dienų, Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir jo brolių Joną, ir juos vienus nusivedė su Savimi į aukštą kalną, 2 ir prieš juos persimainė: ir sušvytėjo Jo veidas, kaip saulė, Jo drabužiai tapo baltais, kaip sniegas. 3 Ir štai, apsireiškė jiems Mozė ir Elijas su Juo bendraujantys. 4 Tuomet Petras pasakė Jėzui: Viešpatie! Gera mums čia būti, jeigu nori, pastatysime čia tris palapines: Tau vieną ir Mozei vieną ir vieną Elijui. 5 Dar jam tai kalbant, šviesus debesis apgaubė juos ir; štai, balsas iš debesies prabilo: „Štai yra Mano Mylimas Sūnus, Kuriame yra Mano valia, Jo klausykite“. 6 Ir, išgirdę, mokiniai puolė veidais į žemę, ir labai išsigando. 7 Bet Jėzus priėjo, prisilietė prie jų ir pasakė: „Stokitės ir nebijokite“. 8 Pakėlę savo akis, jie nieko daugiau nepamatė, tik vieną Jėzų. 9 Ir, kai jie leidosi nuo kalno, Jėzus jiems sudraudė, sakdamas: „niekam nepasakokite apie šį regėjimą, tol, kol Žmogaus Sūnus neprisikels iš mirusių.“

Jėzus mokiniams parodė savo maldos kambarį. Jis turėjo išėjimą į Karalystės portalus. Mes Danguje turime Dievo vaikų statusą.

Apaštl. drb. 7: 55 Steponas, būdamas pripildytas Šventosios Dvasios, pažvelgęs į Dangų, pamatė Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, 56 ir pasakė: „Štai, aš matau atsivėrusį Dangų ir Žmogaus Sūną, stovintį Dievo dešinėje“.

Steponą užmėtė akmenimis už tai, kad jis buvo Dangaus ir šlovės apreiškimo nešėjas. Kai mes vaikštome žemėje, mes netampame srauto dalimi. Kai tu nejudi sraute, tu nuo jo atpranti. Paulius priėmė Evangeliją iš Dangaus, ne iš apaštalų. Mums užtenka parašytos Evangelijos. **Steponas prisikėlė buvo Dvasioje, kur mes būname prisikėlimo dieną(sekmadieniais)?**

Apaštalai matė Jėzų kūne, o po to sugebėjo transformuoti savo mąstymą tiek, kad galėtų matyti Jį dvasioje. Mes niekada nematėme Jėzaus kūne, bet po vieno susitikimo su Juo dvasioje, mes patikėjome Jėzumi kūne.

Mes įeiname į srautą tik iki tokios būsenos, kuri yra iki kelių - šviežia, ir nėra jokios rizikos. Mes visą laiką galvojame, kaip čia mums kažką užgyventi ir su savimi pasiimti ten, bet mums iš ten reik atnešti į čia, į šitą žemę.